

15. Juni Fondens uansøgte hæderspris på kr. 40.000 til ny dimitterede kandidater fra Det Kgl. Danske Kunstakademi er den 24. november 2015 tildelt:

Julie Riis Andersen

Julie Riis Andersen: *Måske er man om tusinde år noget kraftigere og mere uforstyrret*, 2015

Et voldsomt, udefrakommende impact – et slag i ansigtet med et visuelt baseball bat – er den umiddelbare effekt ved Julie Riis Andersens kølige og op art inspirerede væg-til-væg-tapet med den lidt sære titel *Måske er man om tusinde år noget kraftigere og mere uforstyrret*. Noget kraftigere og mere uforstyrret end – eller af – hvad? Som om værket ikke er kraftigt og forstyrrende nok i sig selv. Eller forholder det sig måske omvendt, at det er kunstneren eller beskueren, dette ‘man’ hentyder til?

Og så er der endnu et element: en plakat, som er stakket op på gulvet til at tage med hjem. En plakat med mønstret fra vægtapetet og noget der ligner et udkast til et digt:

”SWALLOWED BY WALLPAPERS

...

YOUTH IS CELEBRATED

...

ONLY TO BECOME A BACKDROP
WALLPAPERING OVER DECAY”

Værket er fyldt med modsætninger. Det er på samme tid undseligt, poetisk, aggressivt og arrogant. Undseligt fordi det ikke gør nogen stads af sig, det er noget så banalt som et tapet og kunne for så vidt lige så godt have været en butiksvinduesdekoration. Poetisk fordi det bliver læst ind i et poetisk rum med reference til Rainer Maria Rilkes *Die Aufzeichnungen des Malte Laurids Brigge*. Aggressivt fordi det udøver en vanvittig vold mod øjet (snarere end det med Julie Riis Andersens egne ord udøver “vold mod arkitekturen”) – det er ikke til at holde ud at se på med et fokuseret blik, blikket drifter. Og så er det sidst, men ikke mindst, et arrogant værk, fordi det skubber beskueren væk fra sig, fordi det distancerer sig i forhold til beskueren.

Det bevæger sig uafslædigt mellem et indre og et ydre niveau, mellem ‘bevidsthed’ og ‘perception’. Det er fysisk, kropsligt, efemært og springer i skala. Det er i bedste forstand et fænomenologisk værk, der handler om kroppen og de fænomener, der omgiver den. Og derfor handler det også om tid, om ungdom og alderdom, om stigning og fald, om forfaldet, timeligheden i forhold til noget der måske om tusind år er helt forandret.

Rainer Maria Rilkes *Die Aufzeichnungen des Malte Laurids Brigge*, som udkom i 1910, kredser om det at lære at se og det at lære at dø. Han skriver et sted:

“Jeg lærer at se. Jeg ved ikke, hvad det skyldes, alt går dybere ind i mig og standser ikke på det sted, hvor det ellers altid er til ende. Jeg har et indre, jeg ikke vidste noget om. Alt går ind i det nu. Jeg ved ikke, hvad der foregår der.”

Noget lignende kunne man sige om Julie Riis Andersens værk. Det har – trods det undselige – mange niveauer. Hun betegner selv sin praksis som sensationel og sine arbejder som sensationelle værker, hvor begrebet ‘sensation’ her skal forstås som ‘sansindtryk’ og begrebet ‘sensationel’ som noget, der er opsigtsvækkende. Det vækker opsigt og benytter sig af ‘modstandens æstetik’ i forfatteren Peter Weiss’ forstand. Men det vækker samtidigt til eftertanke, hvad angår de forandringer, som perceptionsevnen udsættes for i takt med den sig hastigt udviklende urbanitet og computerteknologi. I sin yderste konsekvens er der vel tale om et sci-fi værk, der forudgriber teknologiens indtrængen i kroppen, som en form for cyborg. Som hun selv siger: “Helt konkret er tapetets visuelle udtryk til dels et forsøg på at understrege effekten, som den accelererede kommunikationsteknologiske forandring har på perceptionen. Sanserne er stressede og på overarbejde. Det er biprodukter af vores digitale verden. Perception og billedproduktion har også fået en ny betydning i dag, da det ikke kun handler om menneskelig perception, men om komplekse systemer som udvikler algoritmer baseret på mønstergenkendelse. Billeder som er lavet af maskiner for maskiner”.

Bedømmelsesudvalget den 24. november 2015

Claus Carstensen

Anders Kold

Mai Misfelt